

[Alvilda Larsen.]

Hvad angår de forbedringer, der her foreslås med hensyn til udvidelse af kredsen af børnerige familier, der kan komme i betragtning ved tilskud, er de ikke tilstrækkelige. Ganske vist vil en familie med 2 børn, som er flyttet ind i en lejlighed efter 1. januar 1947, kunne opnå et større tilskud, men samtidig er det en kendsgerning, at de lejligheder, sådanne familier flytter ind i, er så dyre, at selv en forhøjelse af tilskuddet på 15 pct. for en række familier, som havde brug for at flytte ind i disse lejligheder, ikke sætter dem i stand dertil, da de ikke kan betale lejen. Hvad angår de familier, som allerede nu bor i det støttede byggeri og får dette tilskud, vil jeg gøre opmærksom på en sådan ting som varmebidraget. Vi fremdrog spørgsmålet ved lovens behandling i 1946 og påviste, at brændselspriserne og udgifterne til brændsel er blevet så store, at det er blevet en meget alvorlig belastning for familierne i disse lejligheder. Nu da man har udvidet tilskuddet til for nogle vedkommende at omfatte dækning af udgifter f. eks. til flytning, mener jeg, det ville være rimeligt, om man havde taget spørgsmålet om yderligere tilskud til dækning af varmeudgifterne op til overvejelse.

Jeg vil gerne understrege, at man ikke må tro, at spørgsmålet om de børnerige familier er løst ved disse forbedringer. Det er det overhovedet ikke. Jeg minder om en undersøgelse af de børnerige familiers forhold, der fandt sted i 1944. Man optalte her de børnerige familier i København, og det viste sig, at af de 10 100 børnerige familier, der findes, har kun 2200 fået lejligheder af den type, der særlig er bestemt for børnerige familier, d.v.s. kun en femtedel. Endvidere viste det sig, at 47,1 pct. af de øvrige 7900 børnerige familier, som havde brug for en bedre lejlighed, havde modtaget hjælp gennem magistratens 3. afdeling. Det viser tydeligt, at de mennesker, som man har til hensigt at hjælpe, ikke vil kunne hjælpes gennem de foranstaltninger, man her har foreslået, og at det stadigvæk er sådan, at flertallet af de børnerige familier, i særdeleshed i hovedstaden, ikke hjælpes ved denne lovgivning og ikke har muligheder for at skaffe sig bedre lejligheder, fordi de ikke er i stand til at betale lejen. Jeg vil gerne påpege, at man i virkeligheden burde gennemføre en ordning, hvorefter man ydede tilskud til huslejen til alle børnerige familier, til alle familier med to børn. Nu er jeg ganske klar over, at de konservative, venstre og eventuelt de radikale vil sige: nu er de da helt tåbelige, siden de

stiller så vidtgående krav. Men det er slet ikke vidtgående krav, når man ser på ordningen i andre lande. I Sverige f. eks. yder man huslejetilskud til en familie med eet barn; den eneste betingelse, man stiller, er, at boligen har en bestemt kvalitet, og det synes jeg er udmærket. Foruden dette huslejetilskud til familier med eet barn ydes børnetilskud, børnerente, og andre steder i udlandet reguleres huslejobetalingen til børnerige familier efter familiens indtægt og børneantal, så de principper, jeg her taler om, og som jeg ønsker skal indgå i vor lovgivning, kan aldeles ikke betragtes som vidtgående.

De samme synspunkter vil jeg lægge til grund, når talen er om den ændring, der nu sker for aldersrentemodtagernes vedkommende. Nu vil en del aldersrentemodtagere, der ikke bor i de særlige aldersrenteboliger, ganske vist kunne få tilskud til huslejen. I denne forbindelse vil jeg for resten gerne spørge den højtærede minister, hvormeget denne nedsættelse udgør. Det fremgår ikke tydeligt af lovforslaget, jeg er i hvert fald ikke klar over det; men jeg har den opfattelse, at nedsættelsen betyder, at aldersrentemodtagerne ikke skulle få en større husleje at betale i disse lejligheder end i aldersrenteboligerne. Jeg ved ikke, om det skal forstås således, men hvis det er tilfældet, synes jeg, det er urimeligt, at man vel giver adgang til visse lettelser i lejen, men samtidig nedsætter de 7½ pct., som rentetillægget til grundbeløbene udgør, til 4 pct. Forholdet bliver så kun det, at aldersrentemodtagerne kan flytte hen i en bedre lejlighed, som imidlertid er dyrere; de får en nedsættelse, men må i mange tilfælde betale betydeligt mere end de maksimumsatses, som gælder for aldersrenteboligerne. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvordan det forholder sig med dette, idet jeg understreger, at vi med disse ændringer stadig overalt i landet og ikke mindst i hovedstaden vil have en mængde aldersrentemodtagere, der bor i den gamle boligmasse, og som i visse tilfælde betaler en billig leje, men i andre tilfælde betaler 60—70 kr. i leje, hvilket faktisk er uoverkommeligt for en rentemodtager. Man kunne også tænke på de aldersrentemodtagere, som bor i lejede værelser; de må også mange gange betale en i forhold til deres rente ublu leje.

Jeg har nævnt disse ting for at gøre opmærksom på, at vi med de ændringer, der foreslås, og som jeg naturligvis udtaler min tilslutning til, ikke har løst alle problemerne. Tilbage er spørgsmålet om hele lejeniveaets